

ת"פ 8002/07 - מדינת ישראל נגד משה איראם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 6-07-2008 מדינת ישראל נ' איראם (עציור)
בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שירלי אוחזון, תביעות ירושלים נגד משה איראם (עצייר)
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד גבי טרונשטייל

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המחייב שני אישומים בעבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (חוק העונשין).

מעובדות האישום הראשון עליה, כי השוטר י"ט הוא שוטר בשירות סדר הנמנה על המגזר החרדי, ומשרת בתחנת משטרת "הרآل". ביום 7.5.2019 בשעה 11:19 או בסמוך לכך, התקשר אליו הנאשם ואימעלו בפגיעה שלא כדין בו ובבני משפחתו, וזאת במטרה להפיחו או להקנito, בכך ששאל אותו אם הוא רוצה לצאת מהמצבאו או מהמשטרה. משהשיב השוטר: "מה אתה רוצה ממני", אימעלו הנאשם באמרו: "אני יודע איפה אתה גר, איפה האחים שלך ואיפה ההורים שלך גרים". באותו נסיבות ציין הנאשם באוזני השוטר את כתובותם של בני משפחת השוטר. בהמשך אמר הנאשם על השוטר באמרו כי ייעשו הפגנות תחת ביתו, ישרפו פחים ויריביצו לו.

מעובדות האישום השני עליה, כי עוד באותו יום בשעה 17:22, התקשר הנאשם לשוטר ואימעלו בדברים הבאים:

"הנאשם: באתי להודיע לך שאתה מסומן.

השוטר: אני מסומן?

הנאשם: מסומן, מסומן, כן.

השוטר: מה זה אומר? מה זה אומר מסומן?

הנאשם: שאל את החברים שלך, הם יגידו לך".

מהלך הדיון בתיק זה היה חריג בכל קינה מידה. הנאשם, הנמנה על זרם "נטורי קרטא", אינו מכיר במדינת ישראל בחוקיה ובערכאותיה, וסירב להתייצב בבית המשפט כשהוא עוטה מסכה, כנדרש מתקף חוקי הקורונה. הנאשם סירב לשעות לבקשת בית המשפט ולבקשות סניגוריו (תחילה עו"ד פוליטי וכעת עו"ד טרונשוויל), ולא התייצב לדיוונים בעניינו. גם לאחר שוחרר לא התייצב לדיוונים. על-כן, הוא נעצר עד לתום ההליכים נגדו.

במהלך הדיון שהתקיים ביום 19.4.2021 הצעתי מתוña מעשי, ולפיו אכריע בדבר אשמת הנאשם או חפותו על-סמן חומר הראיות הקים וסיכון הצדדים, ללא שמיית עדים. הצדדים הסכימו להצעתי, וזאת כתובוצה מהתנהגותו של הנאשם, שלא אפשרה לנו את המשפט בדרכים המקובלות, ללא הצדקות למעצרו של הנאשם.

תשובה הנאשםiae לאיושם

בהתעודה מיום 29.4.2021 פירט הסניגור את תשובה הנאשםiae לאיושם. **ביחס לאיושם הראשון** נטען, כי הנאשםiae מודה, כי יצא קשר עם המטלון ואמר לו כי יערוך הפגנות מחוץ לביתו. עם זאת כפר כי אין בנסיבות אחרים על הנאשםiae כמתואר בכתב האישום. עוד נטען, כי אמרה או הודיע על נקיטת פעולה מותרת על-פי דין מותרת, ואינה מהוועה עבירה פלילית. **אשר לאיושם השני** נטען, כי הנאשםiae זכר בבדיקה את דבר, אך מכחיש כי איים, ולא אמר דבר מלבד כך שיפגנו מול ביתו של המטלון.

בנוספַך לכך ציין הסניגור בדיון מיום 2.5.2021, כי הנאשםiae לא יעד במשפטו, והוא בחר בדרך זו, גם שהוא ידע את השלכות הדבר ואת ההתקנות שהימנעותו מהheid עלולה לחזק את הראיות נגדו.

תיק המוצגים הוגש בהסכמה, וביום 12.5.2021 שמעתי את סיכון הצדדים. יצוין, כי גם הפעם סירב הנאשםiae לפעול על-פי חוק בכל הנוגע לחביית מסיכה, ולא ניתן היה להשתתף בדיון, ولو באופן סביר, גם לא בויעוד חזותי.

מסכת הראיות בתיק

יש לעמוד תחילת על מסכת הראיות בתיק, כפי שאלהו הוגש לבית המשפט, שכן יש לכך נגעה לעניין קבילותן ומשקלן של הראיות, לשם לב להסכמה הצדדים להגשת הראיות מבלי להידרש לחקירה העדים ומבלוי שהזהר כי הראיות הוגש תוך הבעת הסכמה לאמתות תוכנן (התעודה הסניגור מיום 29.4.2021 ודברי הצדדים בפרוטוקול מיום 2.5.2021, ש' 9 - 15).

אסקור את הראיות לפי סדר הופעת עדוי התביעה בכתב האישום.

המטلون, עד תביעה (ע"ת 1)

המטلون, ע"ת 1, מסר שלוש הודעות ביום 7.5.2019 (ת/1), ביום 16.5.2019 (ת/2) וביום 27.6.2019 (ת/3).

בתעודה ת/1 מסר המטלון, כי קיבל שיחה מטלפון המסתויים בספרות 811. בצעו מספר התקשרות למטלון במספר

זה, להן לא הספיק לענות, ובפעם השלישייה כשענה לשיחה ציון: "שמעתי קול של בחור עם מבטא חרדי ששאל אותי אם אני רוצה לצאת מהמצבאה, מהמשטרה. שאלתי מי אתה, מה אתה רוצה. אמר לי, אני יודעת איפה אתה גר, איפה אחיהם שלך, ואיפה ההורים שלך גרים, גם אמר לי הכתובות המדיקוט. הוא אמר לי שהם יעשו לי הפגנות מתחת לבית, ישרפו פחים, ירביצו לי..." (ש' 5 - 8). כשנשאל אם יודע למי מדובר השיב: "אין לי מושג. בבדיקה באפליקציית 'מי' מספר הטלפון של המטריד מופיע כ'הרבר משה צבא'" (שם, ש' 13). עוד המתلون, כשנשאל אם יש לו משהו להוסיף, כי "יש איזה בחור אחד, הוא קצת לא מהה", שלח לי אתמול הודעה קולית בווטסאפ בשעה 19:27, אמר לי שיש דברים שמתכוונים נגדי. ככה הוא שמעו ואמיר שהוא צריך לדבר איתני פנים מול פנים מחר בשעה 19:30. (ה"ח: השוטר שמעו לי את הקריאה, נשמע שמדובר בבחור שסובל מוגבלות שכלית)" (שם, ש' 23 - 25). יצוין כי אין חולק כי בדבריו, התכוון המתلون לע"ת 2, מ"א.

בاهקשר זה יצוינו סדרת מזכירים הנוגעים להעברת ההקלטות - ת/16, ת/17.

בהודעתו השנייה ת/2, מסר המתلون בתשובה לשאלת דבר טיב וחסיו עם מ"א, כי "בסדר, אנחנו לא חברים ממש, הוא חוללה נפש כזה, מתחנן" (ת/2, ש' 14). המתلون עומרת עם האפשרות ש AOL מ"א הוא המאיים, אך שלל זאת וציין: "זה לא אותו קול, זה שמתקשר אליו" יש לו קול שונה ממ"מ" (שם, ש' 20). עוד ציין, כי הקליט את השיחה המאיימת וכן יש לו הקלטה של הودעתו של מ' (שם, ש' 25 - 26).

בהתעודה השלישייה ת/3 עולה, כי המתلون נשאל לגבי נסיבות שמייתו והקלתו את השיחה המאיימת מיום 7.5.2019. לדברי המתلون, כי בעת קבלת השיחה, שוחח במקביל בטלפון עם חברו, גם הוא שוטר, ר"ב (שאינו עד תביעה). המתلون סיפר, כי ביצע שיחת וידעה אותה הקליט על-מנת שר"ב ישמע אף הוא את הדברים המאיימים (ת/3, ש' 8 - 9). בהמשך ציין: "אני לא זכר את תוכן השיחה, אבל אני זכר שאותו אדם ממש אים עלי" ואמיר לי שיקרא לי משה רע כמו החברים שלו, אין לי מושג למה הוא התכוון, אך יש לי איזשהו חבר שנרצח בפיגוע, יכול להיות שהוא התכוון" (שם, ש' 15-16).

בاهקשר להקלטות שהציג המתلون בהודעותיו יצוין, כי החוקר פואד דבאת, ע"ת 3, ערך מזכר שכותרתו "הורדה וצריבה של שני קבצי שמע (השיחה המאיימת, ההודעה הקולית של מאיר)", ממנו עולה, כי לאחר גביה הודעת המתلون השנייה (ת/2), שלח לו האחrown את הקלטות באמצעות הווטסאפ, ואלו הורדו ע"י החוקר ללא שינוי או עריכה לדיסק ולמערכת פל"א המשטרתית (ת/8).

מ"ג, עד תביעה 2

ע"ת 2 מסר שני הודעות, האחת ביום 20.5.2019 (ת/4) והשנייה ביום 21.5.2019 (ת/5).

בעניינו של עד זה אין חולק, כי הוא מתמודד עם מוגבלות שכלית או נפשית. בהקשר זה ראו את מזכרה של ע"ת 7 מיכל רובינשטיין ת/18, וכן את מזכרו של החוקר פואד דבאת (ת/9) ממנו עולה, כי לאחר גביה הודעתו הראשונה של ע"ת 2, שוחח דבאת עם האחראי בדירות המוגן בו מתגורר זה. משיחה זו התברר כי ע"ת 2 מתמודד עם מוגבלות שכלית-התפתחותית והוא מתגורר במבנה מוגן. הוסכם, כי לחקירה הבאה יתלווה לע"ת 2 עובד סוציאלי, ווסףם עם הקצין הממונה, כי ע"ת 2 יוכל להיחקר ע"י החוקר מוסמך ולא ע"י חוקר מיוחד.

בהתעודה הראשונה ת/4 מסר מ"ג על היכרותו עם המתلون וכן עם הנאשם. המתلون מסר כי מספר הטלפון של הנאשם

מסתיים ב-811 וכן מסר כי מספרו הקוי מסתיים ב-789 (שם, ש' 14). לדבריו העד, הנאשם טען שהמתלון מגיס בחורים חרדים לצבאו ובגלל זה היה אחראי על ארגון הפגנה של חרדים מתחת לבית המתלון (שם, ש' 14-15) תוך שצין את כתובות ביתו של המתלון, עליה אין מחלוקת. עוד טען כי ראה את אותה "לכארה הפגנה" בה השתתפו 3 אנשים מתחת לבית המתלון (שם, ש' 38). כמו כן זיהה את הנאשם על-פי תמונה שהוצאה לו ואישר כי זה הוא האדם עליו מדובר בעדותו (שם, ש' 51).

בהודעתו השנייה ת/5, שתועדה חוזית (התיעוד לא הוגש) וכאשר העד לווה ע"י עובד סוציאלי מהמסגרת בה מתגורר שב העד על גרסתו וכן נשאל לגבי מידת היכרותו עם הנאשם. בהמשך השמעה לו השיחה המאיימת, והעד זיהה את קולו של הנאשם (שם, ש' 265).

בהמשך לאותה הוועדה נרשמו גם מזכירים ע"י החוקר, ע"ת 8 ברק עידן דהוקי (ת/20 - 23).

הודעות הנאשם

ה הנאשם נחקר ע"י החוקר דבאת ומסר שתי הודעות באזהרה - ביום 19.6.2019 (ת/6) וביום 20.6.2019 (ת/7).

בහודעתו הראשונה (ת/6) נועץ הנאשם עם עו"ד רועי פוליטי טרם החקירה. כשנשאל האם קרה שאיים על אדם בחודשים האחרונים השיב "לא עונה" (שם, ש' 12). כשעומת עם כך שהתריד את המתלון ואיים עליו השיב: "לא ידוע לי" (שם, ש' 56) והכחיש היכרות עמו (שם, ש' 60). הוא הכחיש שהחזק בטלפון נייד מסתיים בספרות 811 (שם, ש' 88) ובהמשך ציין: "לא, מאז שנולדתי אני לא זוכר, הלואו והייתי יודע מי זה היה מדבר אותו הלואו" (שם, ש' 95).

בಹודעתו השנייה (ת/7) עומרת עם פלט שיחות שהוצאה למספר 811 המעיד על קשר לטלפון של המתלון, וכן עם הטענות של מג' להיכרות עמו. בתשובה אמר: "אני לא מכיר את מג' ולא את יט [המתלון], אני לא צריך לענות על טענות של כל אדם שסתם בא ואומר עלי דברים זהה לא מחיב אותי בשום דבר" (שם, ש' 19 - 20). בהמשך הוא מאשר שהטלפון הקוי מסתיים ב-789 שיר לו (שם, ש' 31). ציין כי נתן זה נמסר ע"י מג' בהודעתו. כמו כן הוא מעומת עם הקלטות השיחה המאיימת והוא אומר: "אני לא יודע מי זה". בהמשך הוא מסרב לביצוע השוואה קולית, בשל היות מכשיי המשטרה "טמאים" (שם, ש' 114).

תמלול אחת השיחות המאיימות הנוגעת לאיושם השני

החוקר אורן נגר (ע"ת 4) תמליל את השיחה שהוקלטה ע"י המתלון, והדבר מתועד במסמך ת/10, שלשונו זהה לשון איושם 2.

פעולות שביצע עד תביעה 5, החוקר אסף דהן

בת/11 ציין עד זה, כי תוכחתה מהחקיר התקשרות של המני המסתיים בספרות 811 מלמדת כי ביום 7.5.2019 התקיים קשר עם המני המסתיים בספרות 937, וזאת בהמשך לפלט השיחות ת/12, ממנו עולות התקשרויות בשעות 11:11 (משך 1,004 שניות), 11:19, 11:13, 11:26, 11:26 (משך 326 שניות), 11:26 (משך 46 שניות) וכן ב-16:47 (משך 87 שניות), 17:22 (משך 65 שניות) 18:32, 18:31 (משך 60 שניות) ו-18:37 (משך 36 שניות).

במה שבדק החקיר דהן עם המתלוון ועם חברו ר"ב את נסיבות ביצוע ההחלטה כעולה מהמסמך ת/13 כשהשניים אישרו שבוצעה ביניהם "שיעור ועידה" והדריך בה בוצעה ההחלטה. בהמשך במסמך ת/14 מתועד המשך קשר של החקיר עם ר"ב שלח לו את ההחלטה שביצעו.

במסמך ת/15 מצין החקיר דבר קיומו של קשר טלפוני בין הנאשם למ"ג.

"תרגיל חקירה" - עד תביעה 9 ו-12

צוות החקירה ביקש לוודא שהנ帀ם אכן פועל בהקשר למגויסים חרדים לצבאו ולמשטרת. בכך זאת בוצעה שיחה מבוימת ע"י ע"ת 12, דניאל סבסון, לטלפון המסתויים ב-811. החקיר התזה לאדם סרבן ג'וס המבקש את סיועו של "ר' משה". השיחה הוקלטה ותועדה בדיסק ת/27 וכן במסמך ת/29. מהשיחה עולה כי אותו "ר' משה" אינו מכחיש זההשמו, והוא אומר שיש לו חוקר המתזהה, ואף חוזר אליו בעבר מספר דקודות ומוסר לו טלפון של אדם אחר שיוכל לסייע לו. במסמך ת/24 ציינה החקירה שלומצין מרקס (ע"ת 9) כי ערכה השוואות קולות בין ההחלטה השיחה המאיימת להקלטה תרגיל החקירה, ולטעמה מדובר ב"אותו קול".

אין חולק, כי מבחינת בדיקת בעלות על מספר הטלפון 811, לא נמצאה התאמה לשמו של הנאשם אלא לשמו של אדם אחר.

טענות הצדדים בסיכוןיהם

המאשימה - ב"כ המאשימה עו"ד שירלי אוחזין טענה, כי בתשובותיו לאישום, אישר הנאשם שעמד בקשר עם המתלוון, וזאת בניגוד לגרסאותו במשטרת, גם שכפר בהשמעת האיים; היא הפנתה להודעותיו של המתלוון, לתוכנן, לרבות זיהוי הטלפון בתוכנת "מי", ביצוע ההקלטות ואופן ביצוען; היא הפנתה להודעותיו של מ"ג ולהיכרותו את הנאשם והמתלוון כאחד ולדברים שמסר על אודוט פעילותו הנ帀ם; כמו כן הפנתה לתרגיל החקירה עליו עמדתי. נוסף לכל אלה, הפנתה לגרסאותו של הנאשם, לשתייקתו הסלקטיבית, לבחירתו שלא להעיד במשפט ולחותר סבירות גרסתו, בהתחשב במלול הנסיבות. ציון, כי ב"כ המאשימה לא התייחסה בסיכון לתוכנן ולטיבען של אמרות הנאשם, ויצאה, ככל הנראה, מנקודת ההנחה כי אכן מדובר באויומים.

הנ帀ם - ב"כ הנאשם עו"ד גבי טרונשוויל, סבר שלא ניתן להרשיע את הנאשם במינויס לו מהטעמים הבאים: ראשית נטען, כי גם אם הדברים נאמרו, אין הם בגדר איום, אלא הם חוסמים בגדרו של ביטוי לגיטימי שאינם מאיים, אלא בגדיר הצהרה על נקיטת פעולה שהיא לגיטימית (הפגנה מול ביתו של המתלוון); שנית, נטען כי הודעותיו של מ"ג, בהיותו מתמודד עם לקוחות שכליות-התפתחותית, אין קבילות; שלישיית ובודומה לכך נטען, כי ההחלטה אף הן אינן קבילות ולא נחקר במשטרת מי שבייעז אותה, שאף אינו עד תביעה - הכוונה לר"ב, שיש למטלון להקליט את השיחה באמצעות "שיעור ועידה"; רביעית נטען לסתירות בגרסאות המתלוון, שאין תואמות את ההחלטה שהוגשו מבחינת תוכן הדברים.

דין והכרעה

לאחר שנתי דעת לטענות הצדדים ולאחר שקרהתי בעיון את כל חומר הראיות, והקששתי להקלות, החלתי להרשי
את הנאשם בכל המיטוס לו.

ההסכמה הראייתית על הגשת חומר החקירה ומשמעותה

עניין ראשון עליו יש לתת את הדעת, הוא העניין הראייתי, בהתחשב בכך שהצדדים הגיעו להסכמה את הראיות ללא
חקירות העדים, והסכימו כי בית המשפט יכירע את הדין על סמך זאת ועל סמך הסיקומים.

הסעיף הרלבנטי הוא סעיף 10ב לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (**הפקודה**) שענינו "קיבלה אמורה
בהסכמה". מהסעיף עולה, כי "אמורה בכתב שניתנה מוחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כרואה בהליך פלילי אף
אם ניתנה אינה עד במשפט, אם שני הצדדים הסכימו לכך ותוכן האמורה לא היה שני במחלוקת, ובלבבד
שהנאשם היה מיוצג על ידי עורך דין". להשלמת התמונה, סעיף 10ג לפקודה, שענינו "שמירת הדינם" קובע, כי
"אין האמור בסעיפים 10א ו-10ב כדי להכשיר ראייה שאינה קבילה מסיבה אחרת שבין, או לפסול ראייה שהיא
כשרה לפי דין אחר".

המחוקק ובית המשפט העליון עמדו על תכלית חוקיתו של סעיף 10ב - בהצעת החוק לתקן פקודת הראיות (מס' 4),
תשל"ח-1978 (**הצעות חוק 1352**, כ"ח בסיוון, התשל"ח, 3.7.1978, ע"ע 260 - 261), עמד החוק על קר
שemptרת התקwon היא להטמע בחוק פרקטיקה שהייתה נהוגה, להגיש אמרות עדים ללא חקירותם, מטעמים של עילות
דינונית, ובלבד שהנאשם מיוצג על-ידי עורך דין, בהתאם להעורות שהשמעו בבית המשפט העליון במספר מקרים. בע"פ
7653/11 **ידען נ' מ"** (מיום 26.7.2012) (**ענין ידען**) עמד כב' השופט זילברטל על משמעותו של סעיף זה
והפרקטיקה של הגשת הודעות בהסכמה ללא קיומה של חקירה נגדית. לצד עמידתו על חשיבותה של חקירה נגדית
כליל מרכז המשיע בירידה לחקר האמת, סבר כב' השופט זילברטל, כי "אף שלעובדת העדר חקירה נגדית של עד יRib
יש משקל בהערכת עדותו, עדין אין הדבר מחייב את בית המשפט לקבל את גרסת העד כגרסת אמת לכל דבר, ובכל
מקרה נתון הדבר לשיקול דעתה של הערקה הדינונית. כך למשל, אל לו לבית המשפט להתעלם מראיות סותרות,
שהובאו על ידי בעל הדין שנמנעו מחקירה נגדית, רק משום שלא עשה כן..." (**שם**, פסקאות 27 - 28).

מעבר לכך נקבע, כי נדרש הצהרה מפורשת ע"י הצדדים, כי הגשת הודעות עדים ללא חקירותם תהווה הסכמה גם
לאmitterות תוכנן של ההודעות. הودעה כזו לא ניתנה בענייננו. ראו בהקשר זה: **ענין ידען**, פסקה 27; רע"פ
3061/12 **אפל נ' מ"** (מיום 31.5.2012) שם צוין, כי "אף לו הייתה הסכמה הצדדים באשר לתוכן האמירויות, לא
היה בנסיבות לכבוד את שיקול דעתו של בית המשפט, ולכל היותר היה על בית המשפט לחתן משקל מסוים
להסכמה הדינונית בין הצדדים..."; רע"פ 6831/09 **טורשאן נ' מ"** (מיום 18.7.2021) (**ענין טורשאן**) שם צוין כב'
השופט ג'ובראן בפסקה 33 לפסק דין (אליו הцентрפו השופטים האחרים), כי "לא ניתן ליחס הסכמה לצדים לענין
אמתות דבריו של אלישיך לפקד עותמאן [כפי שתועדו בזיכרון שהוגש בהסכמה] מבלתי שניתנה הסכמה מפורשת
ומיוחדת שלהם לעניין זה... הסכמה זו הנובעת מהיעדר מחלוקת באשר לדברים שקהל פקד עותמאן בחושיו,
ואולי אף מתוך הנחה כי הוא יחוור על אותן הדברים בעדותו, איננה יכולה להתרפרש כויתור על האפשרות
לטעון נגד אמיתות תוכנם של הדברים שנאמרו על ידי אלישיך, או כויתור על האפשרות להציג פשר שונה
להתנהלותו. על יותר שכזה, ביחס לנוכח החשיבות והמשמעות שיקולות להיות נודעות לו, יש להצהיר
במפורש".

לא בצד קבע, אפוא, המחוקק בסעיף 10ג, כי אין בהסכמה שלפי סעיף 10ב "להכשיר ראייה שאינה קבילה מסיבה אחרת שבדין או לפסול ראייה שהיא לשון דין אחר".

הנפקות העיקריות של הדבר בעניינו היא, כי לא ניתן להכשיר את הודעתתו של מ"ג בהיותו מתמודד עם מוגבלות שכלית או נפשית, בשל הוראות סעיף 20 לחוק הילכי חקירה והעדה (התאמת לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית), תשס"ז-2005. סעיף 20(ב) לחוק זה קובע, כי **"אמירה שנגבתה מאדם עם מוגבלות... תהא קבילה כראיה, אם תועדה בהקלטה חזותית, התקבלה חוות דעת מומחה ולפיה העד הוא אדם עם מוגבלות..."**, החוקר המ iodich או חוקר המשטרה, לפי העניין, שגבה את האמרה, העיד על נתינتها, והתקיים אחד מלאה...". העד שומר את האמרה העיד ונינתה הזרמתן לחוקרו; בית המשפט פטר את העד מלעהיד בשל חוות דעת בעניין או בשל פגיעה אפשרית בעד עצמו העדתו. בעניינו, לא הוגשה חוות דעת מומחה לעניין מוגבלותו של העד וכן לא הוגשה ההקלטה החזותית שעלה-פניו בוצעה כעליה מהערת החוקר בת/5, ש' 2. כמו כן, בהסכמה הצדדים, העד לא העיד. לפיכך, הודעתתו של העד אין קבילות.

אלא, אין בכך סטייה לנאים נוכח יתר הראיות שבתיין.

עצם אמרת האמירות

אשר לאישום הראשון - אין מחולקת כי שיחה זו לא הוקלטה, והדברים הנכללים בעובדות אישום זה נשענים על דבריו המתلون בהודעתו ת/1 ש' 5 - 8. מלבד טענה בעלמא של הסניגור בדבר אי דיווקם של דברים, לא הובאה כל ראייה שיש בה לסתור את הדברים. בהודעתו השלישית של המתلون סיפר על נסיבות הקלטה השיחה המאיימת נשוא האישום השני. הוא סיפר כי ביקש מחבריו ר"ב (שכאמור אינם עד תביעה), כי יקליט את השיחה ויהי עד לאותם אויומים, והדבר נעשה באמצעות שיחת וידעה ביניהם (ת/3, ש' 8 - 9). כמו כן הדגיש המתلون, כי חש שמדובר באירוע עליון ועל חבריו (שם, ש' 15 - 16). נדמה כי הדברים מדברים בעד עצמן ביחס לתחושת האIOS שחש המתلون, עד כי בחר לשתף את חברו בכאן, וכן הבין שעליו להקליט את הדברים. אתייחס לכך בהמשך, בנוגע לנימוח תוכן הדברים. מכאן שנוכח מכלול הודעתתו ואמרותיו של המתلون, אין כל סיבה שלא ליחס להן את מלאה המשקל והמהימנות.

אשר לאישום השני - הדברים עולים מן ההקלטה שהוגשה כת/26, ומהמצר הכלול תמלול הדברים, שהוא מדויק - ת/10.

מיهو הדובר?

המתلون סיפר בהודעתו הראשונה, שלאחר שקיבל את השיחה המאיימת הראשונה (האישום הראשון) בדק את מספר הטלפון ממנו בוצע האIOS, והתברר על-פי "ישומון ME", כי הטלפון המסתויים ב-811-811 שיר ל"הרבי משה צבאי" (ת/1, ש' 13).

מחקר התקשרות שבוצע קישר בין הטלפון הנ"ל לבין הטלפון של המתلون (ת/11, ת/15).

השווות קול שנעשתה שבוצעה ע"י החוקרת שלומצין מרקס (ע"ת 9) בין הקול של הדובר בתרגיל החקירה, לבין הדובר בשיחת האיום העלתה שמדובר לדעתה "באוטו קול" (ח/24). מכיוון ששמעתי הן את תרגיל החקירה ואת שיחת האיום, ומכיון שהספקתי להכיר את קולו של הנאשם לאורך מספר דיוונים, הן חיתוך הדיבור, והן הטון דומים עד מאוד, ולכן מסקנתה של החוקרת מרקס מקובלת עליה.

נסוף לכך, הנאשם הכחיש היכרות עם המתלונן, הכחיש בעלות על הטלפון, וסירב לבצע השוואות קולות. לעומת זאת, בתשובתו לאישום לא הכחיש הנאשם (לרשותה) את עצם קיומם של שיחות עם המתלונן ואת היכרות עמו.

בשל כל אלה - שקרי הנאשם, הימנעותו להעיד, וחוסר הסבירות של הגרסה המצומצמת שבחר למסור - לא נותר ספק סביר ביחס למסקנה המתבקש, כי הוא זה שהשמע את הדברים באוזנו של המתלונן. שקרי הנאשם הימנעותו להעיד, מחזקים את הראיות נגדו, ובhiveuder הסבר מסתเบר אחר לראיות התביעה, לא מתקיים ספק סביר בהקשר זה.

אשר לקבילות ההקלטות

אני דוחה את טענות הסניגור בהקשר זה. המתלונן פירט בהודעותיו את נסיבות ביצוע ההקלטות בסיווע חברו. אמנם, חברו צריך היה להיות עד תביעה והיתה צריכה להיגבות ממנו הودעה מסודרת. ואולם, מההוסכם על הגשת הראיות כאמור, לרבות מזכירים (**בעניין טורשאן**, השאיר בית המשפט העליון ב"צריך עיון" את השאלה, האם מזכירים ודוחות פעולה שהוגשו מכוח סעיף 10ב לפకודת הראיות הם בגדר "אמירה בכתב", ר' סעיף 33 לפסק דין של כב' השופט ג'ובראן שצוטט לעיל), ומשתיתי אמון מלא בגרסת המתלונן, לא מצאתי לפkap לגבי אופן ביצוע ההקלטה, שגהה חבר מההקלטה עצמה (ח/28 באורך כמספר וחצי דקות), שם נשמעים המתלונן וחברו מתכוונים את ההקלטה, כשהחבר מסביר למתלונן מה לעשות. מעבר לכך קיימת "שרות מוצג" ביחס להקלטה במזכירים השונים עליהם עמדתי, ולפיכך סבירת, גם נוכח העובדה הכלל בדבר הראייה הטובה ביותר בהקשר זה ממש, כי אין מקום לקבל את טענת הסניגור. אני מוצא לקבל את ההקלטות שהוגשו, וכן גם את פירוטיהן, בדמות המסקנות המתבקשות.

האם התכנים הם בגדר איום?

על-מנת להוכיח במידה הנדרשת ביצועה של עבירות איום יש להראות כי "האים הינו הטלת פחד או אימה מפני רעה צפואה שיש בה כדי לפגוע באחד הערכיהם המוגנים המפורטים בסעיף" [יעקב קדמי, **הדין בפליליים חוק העונשין**, חלק רביעי, אקדמון (2006), עמ' 2123-2124], כאשר על האיום לענות "על המבחן האובייקטיבי של הטלת מורה על האדם הסביר... אם יש לדבר שליטה או השפעה על אפשרות התמששות האזהרה" (שם, עמ' 2124). יש גם להתייחס לנסיבות בהן ניתן הביטוי. "יש והמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה לאיום אסור" (שם, עמ' 2125).

ב-ע"פ 6845/09 **זקן נ' מ"י** (מיום 12.7.2010) (להלן - **ענין זקן**) נקבע מבחן ההקשר, לפיו יש לשאול שלוש שאלות: מה נאמר, מי אמר ומדוע אמר, כאשר על שלושת השאלות להסביר על הקשר האיום הנטען.

בענייננו, נדמה שאין חולק, כי הנאשם פועל על-פי אמונהו הנלהבת (לשון המעטה) לסכל גיוסם של בחורי ישיבות לצה"ל ולמשטרת. אין מחלוקת, כי המתלונן הוא אדם חרדי שהתגייס במסגרת שירות חובה למשטרת ישראל. אין גם

מחלוקת לגבי כתובות מגוריו של המתalon באוטה עת (איני מצין אותה מפהת צנעת הפרט). אין גם מחלוקת שהמתalon והנאשם הם אנשים זרים זה לזה. למרות זאת, הנאשם בדבריו בהקלטה T/28 שב וחזר הן על כתובות מגוריו של המתalon בירושלים, והן על כתובות בני משפחתו של הנאשם שגם היא אינה שנייה במחלוקת.

לפיכך, הדברים בשתי השיחות המתייחסים לנאשם, למקום מגוריו ולמקום מגורי משפחתו, מלמדים כי הנאשם,cadem zr למתalon, התאמץ למוד מידע זה ממוקור כלשהו, קרי בוצעה כאן הינה.

אנו יודעים, כמסתבר בדברי לעיל, כי הנאשם הוא שאמר הדברים, שכן לטעמי, זהו הוא מעבר לספק סבר.

אנו גם יודעים מדוע אמר הנאשם את הדברים שאמר - בשל אמוןתו בפסול שבגios בני ישיבות, ובמלחמת החורמה שלו בתופעה זו. בהקלטה T/28 מכנה הנאשם את המתalon "מוסר" (מוסר) - דהיינו מי שמחית אחרים, ומוסר לאם לשמד, ומוסר גורלם בידי גויים. בין המחזיקים בדעתות אלו, יש התומכים בהמתנתם של "מוסרים". ראו למשל דברי הרמב"ם **במשנה תורה, הלכות חובל ומזיק, פרק ח', הלכה י':**

"**מותר להרוג המוסר בכל מקום**, ואפילו בזמן הזה שאין דין דיני נפשות. מותר להרוגו קודם קודם לשים, אלא כאשר הרני מוסר פלוני בגופו או במוינו, ואפילו ממנו קל-הרי התיר עצמו למשתה, ומתרין בו ואומרים לו אל תمسור. אם העז פניו ואמר לא כי, אלא אמsernu--מצוה להרוגו; וכל הקודם להרוגו, זכה".

מדובר במושג שיש לו משמעות קשה מאוד, והשלכות השימוש בו עלולות להיות הרסניות. הניסיון הקולקטיבי מוכיח, כי בין יתר הדברים, שימוש במושג זה באופן חוזר ונשנה לפני ראש הממשלה המנוח יצחק רבין ז"ל, היה מהගורמים שהביאו לרציחתו על רקע אידיאולוגי.

בשים לב לכל אלה, ולכך שנדמה כי אין חולק שהנאשם מקדים פעילותו להוקיע את תופעת גיוס בני הישיבות, גם בדרך של הפגנה, הרי שדבריו כוונו להפחיד את המתalon מהמשיך בשירותו, וכן כדי להניאו מ"להסיט" אחרים כמוותו, להתגייס לצבא או למשטרת (התכנים הללו חוזרים על עצם בשיחה T/28, דקות 43:01-42:02). לא רק זאת, אלא שהנאשם אומר למתalon כי שכונתו "תיקוע אותו" ואת בני משפחתו (דקה 47:02). משמעות הדבר שמתרת הדברים היא גם לרדת לשגרת חייו של הנאשם, לשבשה, ולמנוע ממנו לנצל חיים סדריים, תוך חופש פעולה, חופש תנועה וחופש הבעת הדעה והאמונה.

בנוספ', עצם העובדה שהמתalon חש מאויים, ומצא לנכון לשטף את חברו בדבר, אף מצא לנכון להקליט את האמירות ומצא לנכון להתлон במשטרת, לדברת بعد עצמה.

מכאן שלטעמי, מתקיימים כל המבחנים הנדרשים על-מנת להגיד את מעשיו של הנאשם כאוימים, וזאת בשני הסעיפים המដחסים לו.

בשול' הדברים אצין, כי איום בהפגנה מול ביתו של אדם אינו יכול להיחשב ל"איומים" במובן הפלילי, נכון חופש התנועה וחופש הביטוי שהן זכויות יסוד חוקתיות, על-חוקיות. אלא שיתר דבר של הנאשם מהווים, כאמור, איומים, בנסיבות המקרא.

נכח זאת, מרשים את הנאשם בכל המוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ב' סיון תשפ"א, 13 Mai 2021, במעמד הצדדים.